

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Greer Hendricks & Sarah Pekkanen
THE WIFE BETWEEN US

Copyright © 2017 by Greer Hendricks and Sarah Pekkanen.
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC. All rights reserved.
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02214-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

GRIR HENDRIKS • SARA PEKANEN

ONA
JE
IZMEĐU
NAS

Preveo Aljoša Molnar

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Grir:

Za Džona, Pejdz i Aleks, s ljubavlju i zahvalnošću

Sara:

Za one koji su me ohrabriali da napišem ovu knjigu

PRVI DEO

PROLOG

Korača žustro gradskim pločnikom, plava kosa poskakuje joj na ramenima, obrazi su joj rumeni, a torba sa opremom prebačena joj je preko podlaktice. Stiže do svoje zgrade, gura ruku u torbu i vadi ključeve. Ulica je bučna i puna ljudi, žuti taksiji prolaze, ljudi se vraćaju s posla, a mušterije ulaze u radnju delikatesa na čošku. Ali ja ne skidam pogled s nje.

Zastaje na ulazu i kratko se osvrće preko ramena. Kao da me je drmnula struja. Pitam se oseća li moj upiljeni pogled. Osećaj da vas neko gleda, tako se to zove – sposobnost da osetimo kad nas neko posmatra. Čitav jedan deo ljudskog mozga posvećen je ovom genetskom nasleđu, stečenom od predaka koji su se na njega oslanjali da ne bi postali plen neke životinje. I sama sam u sebi negovala ovu vrstu zaštite i osećala neku jezu dok mi se glava instinktivno okretala u potrazi za parom očiju koje me posmatraju. Naučila sam koliko je opasno zanemariti to upozorenje.

Ali ona se samo okreće na drugu stranu, otvara vrata i nestaje unutra, i ne pogledavši u mom pravcu.

Potpuno je nesvesna onoga što sam joj uradila.

Nesvesna je štete koju sam izazvala; propasti koju sam pokrenula.

Za ovu prelepu mladu ženu, srcolikog lica i bujnog tela – ženu zbog koje me je moj suprug, Ričard, ostavio – nevidljiva sam kao golub koji pored mene skuplja otpatke po trotoaru.

Nema ni najmanju predstavu šta će joj se dogoditi nastavi li i dalje ovako. Ni najmanju.

PRVO POGLAVLJE

Neli nije umela da kaže šta ju je probudilo. Ali kad je otvorila oči, jedna žena u beloj čipkastoj venčanici stajala je pored kreveta i gledala u nju.

Neli se vrisak zaglavio u grlu i posegnula je za bejzbol palicom naslonjenom na noćni stočić. Vid joj se prilagodio sivkastoj svetlosti zore i lupanje srca joj se istog trena umiri.

Shvativši da je bezbedna, nervozno se nasmejala. Priviđenje je bilo samo njena venčanica koja je, umotana u plastiku, visila na zatvorenim vratima, gde je okačila kad je donela iz salona. Gornji deo i dugačka suknja bili su puni zgužvanog materijala da joj se očuva oblik. Neli se sručila nazad na jastuk. Kad joj se disanje umirilo, proverila je plave pravougaone brojeve na satu. Suviše rano, opet.

Ispružila je ruke iznad glave i levom isključila alarm pre nego što je zapištao, osetivši na prstu neobičnu težinu dijamantskog vereničkog prstena koji joj je Ričard poklonio.

Još dok je bila dete, Neli nije lako padala u san. Majka nije imala strpljenja za produžene rituale pred spavanje, ali otac ju je nežno mazio po leđima i prstima ispisivao rečenice po njenoj pidžami. Pisao bi: *Volim te* ili *Ti si posebna*, a ona bi pokušavala da odgonetne šta je ispisao. Drugi put bi iscrtavao neke šeme, krugove, zvezde i trouglove – sve dok joj se roditelji nisu razveli, a on se iselio kad joj je bilo devet godina. Posle je ležala sama u velikom krevetu, pod ružičasto-ljubičastim ćebetom, i zurila u fleku koju je voda ostavila na plafonu.

Kad bi konačno zaspala, uglavnom je čvrsto spavala dobrih sedam ili osam sati – toliko duboko i bez snova da je majka ponekad morala da je protrese da bi je probudila.

Ali posle one oktobarske noći, poslednje godine koledža, sve se odjednom promenilo.

Nesanica joj se naglo pogoršala i spavanje su joj prekidali živi snovi i nagla buđenja. Jednom je sišla da doručkuje u sestrinstvu Hi-omega i jedna od devojaka rekla joj je da je tokom sna buncala nešto nerazgovetno. Neli je to glatko otpisala: „Samo sam nervozna zbog ispita. Ovaj iz psihološke statistike biće gadan.“ Onda je ustala od stola da dospe sebi kafu.

Posle toga se naterala da poseti savetnicu na koledžu, ali i pored ženinog blagog nagovaranja, Neli nije mogla da se natera da joj prepriča događaje od one tople ranojesenje noći koja je počela sa flašama votke i smehom, a završila se uz policijske sirene i očaj. Neli je dvaput posetila terapeutkinju, ali je otkazala treću seansu i više nikad nije otišla.

Prepričala je Ričardu nekoliko detalja, kad ju je probudio jedan od onih snova što se ponavljaju, a Ričard ju je čvrsto zagrlio i dubokim glasom joj u uvo šapnuo: „Čuvam te, dušo. Sa mnom si sigurna.“ Onako prepletena s njim osećala je sigurnost za kojom je čeznula čitavog života, i pre incidenta. Sa Ričardom pored sebe Neli je konačno uspela da se prepusti ranjivom stanju dubokog sna. Osećala se kao da joj se nesigurno tlo pod nogama konačno umirilo.

Prošle noći, međutim, Neli je bila sama u svom starom prizemnom stanu u kući od peščanog kamena. Ričard je poslom bio u Čikagu, a njena najbolja prijateljica i cimerka, Samanta, prespavala je kod svog poslednjeg dečka. Zvuci Njujorka su prožimali zidove: sirene, povremeni krici, pseći lavež... Iako je stopa kriminala u Aper Ist Sajdu bila najniža u čitavom kraju, čelične šipke su obezbeđivale prozore, tri brave su zaključavale vrata, a tu je bila i debela reza koju je Neli ugradila kad se uselila. Svejedno, bila joj je potrebna još jedna čaša šardonea pre nego što je uspela da se prepusti snu.

Neli je protrljala snene oči i lagano se izvukla iz kreveta. Navukla je na sebe baršunastu kućnu haljinu, a onda iznova pogledala venčanicu, pitajući se hoće li uspeti da napravi mesta u majušnom ormanu za nju. Suknja je bila toliko velika. U salonu za venčаницe, okružena vazdušastim sestrama ukrašenim šljokicama, izgledala je elegantno jednostavno, poput punde među bob-frizurama. Ali pored neuredne gomile odeće i klimave Ikeine police za knjige, u ovoj pretrpanoj spavaćoj sobi, izgledom se ozbiljno približila haljini neke Diznijeve princeze.

Ali kasno je da je sada zameni. Venčanje se približavalo i svaki detalj je bio već dogovoren, zajedno sa ukrasom na torti – plavušom mladom i njenim zgodnim mladoženjom, zaleđenim u savršenom trenutku.

„Isuse, čak i liče na vas dvoje“, rekla joj je Samanta kad joj je Neli pokazala sliku dve starinske porcelanske figure koju joj je Ričard poslao imejlom. Figurice su pripadale njegovim roditeljima, a izvadio ih je iz podruma u svojoj zgradi kad ju je zaprosio. Sem je nabrala nos: „Jesi li ikada pomislila da je previše dobar da bi bio istinit?“

Ričardu je bilo trideset šest, bio je devet godina stariji od Neli i uspešan menadžer u jednom investicionom fondu. Bio je građen kao žilavi trkač i imao je očaravajući osmeh koji se nije baš sasvim slagao sa tamnoplavim očima.

Na prvom sastanku odveo ju je u francuski restoran, gde je znalački sa somelijeom prodiskutovao o belom burguncu. Na drugom, jedne snežne subote, rekao joj je da se toplo obuče i pojavio se noseći dva komada svetlozelenih plastičnih sanki. „Znam najbolje brdo u Central parku“, kazao joj je.

Na sebi je imao par izbledele farmerke i izgledao je podjednako dobro u njima kao i u krojenim odelima.

Neli se nije šalila kad je na Semino pitanje odgovorila rečima: „Svakog bogovetnog dana.“

Neli je ponovo zevnula dok je prelazila sedam koraka do minijaturne kuhinje, osećajući hladan linoleum pod bosim stopalima. Uključila je plafonsko svetlo, primetivši da je Sem – ponovo – ostavila teglu s medom u haosu, nakon što je zasladila čaj. Viskozna tvar se slivala niz spoljni zid tegle, a jedna bubašvaba se zalepila za lepljivu ćilibarnu lokvicu. Iako već godinama živi na Menhetnu, ovaj prizor joj je i dalje izazivao mučninu. Neli je uzela jednu od Seminih prljavih šolja iz sudopere i zatočila bubašvabu ispod nje. *Neka se ona pozabavi time*, pomislila je. Dok je čekala da joj se kafa skuva, otvorila je laptop i počela da pregleda imejllove – neki kupon iz Gepa; majka, koja je izgleda postala vegetarijanka, moli Neli da se pobrine da na venčanju bude i hrane koja ne sadrži meso; jedna opomena da joj se bliži rata za kreditnu karticu.

Neli je sipala kafu u šolju sa srcima i tekstem *Najboljoj vaspitačici na svetu* – ona i Samanta, koja je takođe radila u ustanovi „Lerning lader“, imale su skoro deset gotovo identičnih šolja u ormariću – i otpila gutljaj. Danas je imala deset zakazanih prolećnih razgovora sa roditeljima svojih trogodišnjaka – žutokljunaca. Bez kofeina biće u opasnosti da zaspi u „ćošku za smirivanje“, a morala je da bude u najboljem izdanju. Prvi su na redu bili Porterovi, koji su se nedavno prilično potresli zbog nedostatka kreativnosti u stilu Spajka Džounza, kojem je inače odisala njena soba.

Predložili su joj da zameni veliku kuću za lutke džinovskim indijanskim šatorom i odmah joj poslali link do jednog na sajtu kompanije „Land ov nod“ koji se prodavao za dvesta dvadeset devet dolara.

Porterovi će joj nedostajati tek nešto više od bubašvaba kad počne da živi sa Ričardom, shvatila je Neli. Pogledala je Samantinu šolju, osetila nalet krivice i maramicom brzo pokupila bubu i bacila je u ve-ce šolju.

Zazvonio joj je mobilni telefon dok je puštala vodu pod tušem. Obmotala se peškirom i požurila u spavaću sobu da uzme torbu. Ali telefon joj nije bio tamo; većito ga je zaturala. Konačno ga je pronašla u jednom od nabora zgužvanog ćebeta.

„Halo?“

Niko joj nije odgovorio.

Identifikacija je pokazivala da je broj sakriven. Nekoliko trenutaka kasnije na ekranu se pojavila poruka da ima govornu poštu. Pritisnula je dugme da je posluša, ali je začula samo neki slabunjav ritmičan zvuk. Disanje.

Neki telefonski prodavac, rekla je sebi bacivši telefon na krevet. Ništa važno. Preterano je reagovala, kao što ponekad ume. Samo je preopterećena. Na kraju krajeva, u sledećih nekoliko nedelja spakovaće se, počće da živi sa Ričardom, i s buketom belih ruža u rukama kročiće u novi život. Promena je bila stresna i mnogo toga se dešavalo u istom trenutku.

Ipak, bio je to treći poziv u poslednje tri sedmice.

Pogledala je prema ulaznim vratima. Čelična reza je bila namaknuta.

Krenula je prema kupatilu, a onda se okrenula, uzela mobilni telefon i ponela ga sa sobom. Spustila ga je na ivicu lavaboa, zaključala vrata, a onda okačila peškir na šipku i ušla pod tuš. Odskočila je unazad kad ju je isprskala nedovoljno topla voda, nakon čega je namestila vodu i protrljala se po rukama.

Para je ispunila maleni prostor dok je Neli puštala da joj se voda sliva niz ramena i leđa. Promeniće prezime posle venčanja. Možda će promeniti i broj telefona.

Navukla je lanenu haljinu i počela da nanosi maskaru na svetle trepavice – jedina prilika kad je išla na posao sa toliko šminke i u lepoj odeći bili su ovi sastanci s roditeljima i podela svedočanstava – kada je telefon ponovo zavibrirao veoma glasno, metalno odjekujući na keramičkom lavabou. Trgnula se i ruka joj je zadrhtala, ostavivši crni trag maskare pored obrve.

Pogledala je i ugledala Ričardovu poruku:

Jedva čekam da te vidim, lepotice. Brojim minute. Volim te.

Dok je zurila u verenikove reči, dah koji kao da joj je čitavog jutra ostao zatočen u grudima izduvao se. *Volim i ja tebe*, odgovorila mu je.

Večeras će mu reći za te pozive. Ričard će joj sipati čašu vina i podići joj stopala u krilo dok budu razgovarali. Možda će uspeti da pronade skriveni broj. Završila je s pripremama, a onda pokupila tešku torbu i izašla na blede prolećno sunce.

DRUGO POGLAVLJE

Budi me pisak čajnika tetke Šarlot. Slaba sunčeva svetlost probija se kroz proreze na zastorima, crtajući blede pruge po mom telu dok ležim sklupčana u fetusnom položaju. Kad je jutro pre stiglo? Iako već mesecima spavam u duplom – ne u bračnom krevetu koji sam nekad delila sa Ričardom – još ležim samo na levoj strani. Čaršavi pored mene su hladni. Ostavljam mesta za duha.

Jutro je najgore jer mi je, nakratko, um sasvim bistar. Predah je tako okrutan. Skupljam se pod šarenim prekrivačem, osećajući se kao da me neki veliki teret drži prikovanom.

Ričard je u ovom trenu verovatno sa mojom mladom zamenom, guta je dubokoplavim očima i prstima joj prelazi po glatkom obrazu. Ponekad ga skoro čujem kako joj šapuće slatke reči koje je nekada šaputao meni.

Obožavam te. Toliko ću te usrećiti. Ti si čitav moj svet.

Srce me probada, a svaki postojan udarac je veoma bolan. *Duboki udasi*, podsećam se. Ali ne uspeva. Nikad ne uspeva.

Dok gledam ženu zbog koje me je Ričard ostavio, uvek me iznenadi koliko je ona blaga i nevina. Ista je kao ja kad smo se Ričard i ja prvi put sreli, a on mi obuhvatio lice dlanovima, pažljivo, kao da je uhvatio nežan cvet što se plaši da će uništiti.

Još u tim najranijim, opojnim mesecima, činilo se kao da je sve – kao da je *on* – uvežbano. Ali nije bilo važno. Ričard je bio brižan, harizmatičan i ostvaren. Skoro odmah sam se zaljubila u njega. Nikad nisam posumnjala da i on voli mene.

Ali sad je završio sa mnom. Iselila sam se iz naše kolonijalne kuće sa četiri spavaće sobe, lučnim ulazima i bujnim zelenim travnjakom. Tri od te četiri spavaće sobe su ostale prazne za vreme našeg braka, ali služavka

ih je ipak čistila svake nedelje. Uvek sam pronalazila neki izgovor da izađem iz kuće kad je otvarala ta vrata.

Zavijanje ambulantnih kola, dvanaest spratova niže, konačno me je nateralo da ustanem iz kreveta. Tuširam se, fenom sušim kosu i primećujem da mi je kosa izrasla. Vadim kutiju Klarolove karamel-smeđe ispod lavaboa, da ne zaboravim da se ofarbam večeras. Davno su prošli dani kad sam plaćala – ne, kada je Ričard plaćao – stotine dolara za šišanje i farbanje.

Otvaram antikni orman od trešnjevog drveta koji je tetka Šarlot kupila na buvljaku i sama restaurirala. Nekada sam imala garderober veći od sobe u kojoj sad stojim. Police haljina sređene po boji i godišnjim dobima. Gomile dizajniranih džins pantalona u različitim stadijumima pohabano-sti. Kašmirski džemperi u duginim bojama ukrašavali su čitav jedan zid.

Ti odevni predmeti mi nikad nisu bili mnogo važni. Uglavnom sam nosila helanke i široke džempere. A kao neki prevarant preoblačila bih se u skuplju odeću vrlo kratko pre nego što bi se Ričard vratio kući.

Sada sam ipak zadovoljna što sam ponela nekoliko kofera punih najlepše odeće, kad me je Ričard zamolio da se iselim iz našeg vestčesterskog doma. Kao trgovac u Saksu, na odeljenju dizajnirane odeće na trećem spratu, zavisim od prodaje, pa je od velike važnosti da odišem uspehom. Zurim u haljine u ormanu, poređane skoro vojničkom preciznošću, i uzimam jednu Šanelovu u boji crvendaćevog jaja. Jedno od dizajniranih dugmića je iskripljeno i visi nešto opuštenije nego kad sam je poslednji put nosila, što mi je bilo daleko kao čitav jedan život. Nije mi potrebna vaga da me obavesti da sam previše smršala; sa metar i šezdeset pet, moraću da sužavam čak i moj broj trideset dva.

Ulazim u kuhinju, gde tetka Šarlot jede kiselo mleko sa svežim borovnicama, ljubim je i osećam mekoću njenog obraza, koji je poput talka.

„Vanesa. Jesi li dobro spavala?“

„Jesam“, lažem ja.

Stoji pored kuhinjskog pulta, bosonoga i u preširokom taj-či kimonu, zuri kroz naočare dok pravi spisak potrepština na poledini stare koverte, između zalogaja. Za tetku Šarlot kretanje je ključ emotivnog zdravlja. Uvek me tera da krenem s njom u šetnju po Sohou, ili da odemo na predavanje iz istorije umetnosti u 92Y, ili da pogledamo neki film u Linkoln centru... ali ja sam shvatila da mi aktivnosti ne pomažu. Na kraju krajeva, opsesivne misli su sa čovekom gde god da ode.

Grizem parče tosta od ražanog hleba i u torbu trpam jednu jabuku i proteinsku pločicu za ručak. Tetki Šarlot je laknulo što sam pronašla posao, i to ne samo zato što se čini da mi je konačno malo bolje. Poremetila sam joj životni ritam; jutra uglavnom provodi u rezervnoj spavaćoj sobi što je sad njen atelje, nanosi debele slojeve ulja na platna, stvara svetove iz mašte mnogo lepše od onog koji nastanjujemo. Ali nikad mi se ne bi požalila. Kad sam bila mala i kada je mojoj majci bilo potrebno „vreme za odmor“, pozvala bih tetku Šarlot, stariju majčinu sestru. Bilo je dovoljno samo da šapnem reči: „Ponovo se odmara“, i tetka bi se pojavila, bacila na pod malu putnu torbu, podigla me rukama umrljanim bojama i privila u zagrljaj koji je mirisao na laneno ulje i lavandu. Bez sopstvene dece, mogla je da uređuje sopstveni život kako joj volja. Imala sam neverovatnu sreću što je mene postavljala u njegov centar kad mi je najviše bila potrebna.

„Bri... kruške...“ Mrmlja tetka Šarlot dok pravi spisak rukopisom ukrašenim petljama i zavijucima. Njena čeličnosiva kosa zavezana je u neurednu punđu, a eklektično okruženje pred njom – kobaltnoplava staklena činija, dežmekasti ružičasti krčag i jedna srebrna kašičica – izgleda kao inspiracija za neku mrtvu prirodu. Njen stan sa tri spavaće sobe je prostran jer su ga tetka Šarlot i teča Bo, koji je davno umro, kupili u ovom komšiluku pre nego što su cene nekretnina skočile u nebesa, ali je ipak odavao utisak stare seoske kuće. Drveni podovi su krivi i škripe, a svaka soba je okrećena u drugu boju – ljutić-žutu, safirnoplavu, tirkiznozelenu.

„Još jedan prijem večeras?“, pitam ja, a ona klima potvrdno.

Otkako živim s njom, naletala sam podjednako često na grupe njujorških brucoša koliko i na ponekog kritičara umetnosti iz *Njujork tajmsa*, zajedno sa još nekim vlasnicima studija, okupljene u njenoj dnevnoj sobi. „Kupiću ti vino kad se budem vraćala kući“, nudim se. važno je da tetki Šarlot ne budem na teretu. Ona mi je jedina ostala.

Mešam kafu i pitam se da li i Ričard kuva kafu novoj ljubavi i nosi joj u krevet, gde ova sva snena i topla leži pod paperjastim prekrivačem koji smo nekad delili. Vidim njene usne kako se izvijaju u osmeh dok mu podiže prekrivač. Ričard i ja smo ujutro često vodili ljubav. „Bez obzira na to šta se dogodi do kraja dana, imaćemo bar ovo“, često je govorio. Stomak mi se steže i odustajem od tosta. Gledam svoj kartije tank ručni sat, Ričardov dar za petu godišnjicu, i prelazim prstom po glatkom zlatu.

Još mogu da osetim kako mi podiže ruku da mi ga stavi na zglob. Ponekad sam sigurna da osetim na sopstvenoj odeći – iako je ona odavno bila na

hemijskom čišćenju – citrusni miris loksitan sapuna kojim se kupao. Osećam da je zauvek povezan sa mnom, toliko blizu, a opet proziran kao senka.

„Mislim da bi bilo dobro za tebe da nam se pridružiš večeras.“

Treba mi trenutak da se saberem. „Možda“, izgovaram, znajući da neću. Oči tetke Šarlot su blage; sigurna je da razmišljam o Ričardu. Nije sasvim upoznata sa pravom pričom o našem braku. Misli da je u potrazi za mladostću, da me je odbacio i krenuo istim putem kao i mnogo muškaraca pre njega. Misli da sam žrtva; tek još jedna žena koja je odbačena zbog približavanja sredovečnosti.

Saosećanje bi nestalo s njenog lica kada bi znala kolika je moja uloga u tom raskidu.

„Moram da idem“, kažem joj. „Pošalji mi poruku ako ti bude trebalo još nešto iz prodavnice.“

Dobila sam posao u prodaji pre samo mesec dana i već su mi dva puta izricane opomene zbog sporosti. Treba mi delotvorniji način da zaspim; pilule koje mi je prepisao lekar ujutru me čine mamurnom. Nisam išla na posao skoro deset godina. Ako izgubim ovaj posao, ko će me drugi zaposliti?

Prebacujem preko ramena tešku torbu, iz koje viri par skoro savršenih džimi ču cipela, zavezujem pertle mojih iznošenih najki i stavljam slušalice u uši. Slušam audio-fajl iz psihologije tokom svih pedeset blokova do Saksa; tuđe opsesije mi pomažu da se udaljim od sopstvenih.

Mutno sunce koje me je pozdravilo kad sam se probudila prevarilo me je da je napolju toplo. Stiskam se pod naletima oštrog kasnoprolećnog vetra, a onda krećem na svoj put od Aper Vest Sajda do Midtaun Menhetna.

Prva mušterija mi je investitorka iz banke koja mi se predstavila kao Nensi. Posao joj je naporan, kako kaže, ali jutrošnji sastanak je iznenada otkazan. Sitna je, široko usađenih očiju i kratke kose, a dečaćko telo predstavlja pravi izazov za odabir odeće. Drago mi je što će mi oduzeti nešto vremena.

„Moram da se oblačim moćno jer me inače neće shvatati ozbiljno“, kaže. „Mislim, pogledajte me. Još mi proveravaju ličnu kartu!“

Dok je neprimetno odgurujem od pripijenog sivog kompleta, primećujem da su joj nokti sasvim izgrizeni. Zapaža gde mi je pogled pao i gura šake u džepove sakoa. Pitam se koliko će izdržati na poslu. Možda će pro-naći drugi – iz uslužnih delatnosti recimo, nešto što ima veze sa ekologijom ili dečjim pravima – pre nego što joj se duh slomi.

Posežem za uskom suknjom i šarenom svilenom bluzom. „Možda nešto svetlije?“, predlažem.

Dok razgledamo okolo, priča o biciklističkoj trci kroz grad u kojoj se nada da će učestvovati sledećeg meseca, i pored toga što ne trenira i što joj jedna koleginica dogovara sastanak naslepo. Izvlačim još stvari, kriomice procenjujući njenu građu i ten.

Onda primećujem čarobnu crno-belu vunenu cvetnu haljinu Aleksandra Makvina i zastajem. Podižem ruku i nežno gladim tkaninu dok srce počinje da mi lupa.

„To je lepo“, kaže Nensi.

Sklapam oči i prisećam se večeri kad sam nosila haljinu skoro identičnu ovoj.

Ričard dolazi kući noseći veliku belu kutiju sa crvenom mašnom. „Obuci je večeras“, rekao je dok sam je isprobavala. „Izgledaš zanosno.“ Pijuckali smo šampanjac na predstavi u „Alvin Ejliju“ i smejali se s njegovim kolegom. Ruka mu je počivala na mojim krstima. „Zaboravi večeru“, šapnuo mi je u uvo. „Idemo pravo kući.“

„Jeste li dobro?“, pita me Nensi.

„Jesam“, odgovaram, ali grlo preti da se zatvori i uguši reči. „Ova haljina vam neće stajati.“

Nensi deluje iznenađeno i shvata da sam previše naglo izgovorila te reči.

„Ova.“ Posežem za klasičnom pripijenom haljinom boje krompira.

Krećem prema kabini noseći u rukama preteške odevne predmete. „Mislim da imamo dovoljno za početak.“

Kačim odeću na šipku na zidu pokušavajući da se usredsredim na redosled kojim bi trebalo da je isproba, za početak uzevši ljubičasti sako koji ide uz njenu tamnu kožu. Sakoi su najbolji za početak, to sam naučila, jer mušterija ne mora da se skida da bi ih procenila.

Pronalazim par hulahopki i cipela na štiklu kako bih bolje procenila kako joj stoje suknje i haljine, a onda menjam par najmanjih brojeva za broj veće. Na kraju, Nensi uzima sako, dve haljine – uključujući i crvenu – i tamnoplavi komplet. Pozivam krojačicu da porubi suknju i izvinjavam se, govoreći Nensi da ću se vratiti kad završim račun i naplatim.

Ali odlazim ponovo do crno-belih haljina. Tri su na čiviluku. Uzimam ih sve u naručje i odnosim u magacin, gde ih sakrivam iza čiviluka sa oštećenom odećom.

Vraćam se sa Nensinom kreditnom karticom i računom pre nego što se ona obukla u svoju odeću.

„Hvala vam“, kaže Nensi. „Nikad ovo ne bih odabrala, ali stvarno sam uzbuđena što ću nositi ove stvari.“

Ovo je deo mog posla u kom zaista uživam – da činim da se moje mušterije dobro osećaju. Isprobavanje odeće i trošenje novca tera mnoge žene da se preispituju: *Odajem li utisak da sam gojazna? Zaslužujem li ovo? Jesam li to ja?* Dobro su mi poznate ove sumnje jer sam mnogo puta bila u kabini i pokušavala da shvatim ko bi trebalo da budem.

Ubacujem Nensinu novu odeću u kesu i predajem joj je, na trenutak se pitajući da li je tetka Šarlot u pravu. Ako nastavim da idem napred, možda će mi um krenuti za telom.

Nensi odlazi, a ja pomažem još nekolicini mušterija, nakon čega se vraćam do kabina da ponovo složim neželjene odevne predmete. Dok ravnam odeću na vešalicama, nehotice čujem dve žene u susednim kabinama.

„Uh, ova Alajina izgleda užasno. Tako sam naduvena. Zнала sam da me ona konobarica laže kad mi je rekla da u soja-sosu nema natrijuma.“

Odmah prepoznajem južnjačku ritmiku: Hilari Serles, žena Džordža Serlesa, jednog od Ričardovih kolega. Hilari i ja smo godinama bile zajedno na nebrojenim večerama i poslovnim okupljanjima. Slušala sam njene tirade o prednostima državnih škola u odnosu na privatne, „Atkins“ protiv „Zona“ i „Sent Barts“ protiv „Amalfi koustaa“. Ali danas ne mogu da je slušam.

„Ju-hu! Ima li neka prodavačica u blizini? Trebaju nam druge veličine“, dobacuje jedan glas.

Otvaraju se vrata kabine i jedna žena izlazi. Toliko liči na Hilari, sve do istovetnih riđih lokni, da može biti jedino njena sestra. „Gospođice. Možete li nam pomoći? Naša druga prodavačica negde se izgubila.“

Pre nego što odgovorim, vidim blesak nečeg narandžastog i uvredljiva Alajina haljina je prebačena preko vrata kabine. „Imate li ovo u veličini četrdeset dva?“

Ako Hilari troši 3.100 na haljinu, procenat je dovoljan da izdržim rafal njenih pitanja.

„Proveriću“, odgovaram. „Ali Alaja je marka koja baš ne oprašta, bez obzira na to šta ste pojeli za ručak... Mogu da vam donesem četrdeset četiri ako vam bude mala.“